

ПРИКЛЮЧЕНИЕ

— Ако имаме пари, можемъ да си купимъ една лодка, ще преплаваме Марица, ще стигнемъ Бѣло море, а отъ тамъ вече е лесно.

Така Васката убеждаваше мене и Петю Лешника да започнемъ околосвѣтско пѣтешествие.

— Да, — прекъсна го Петю, — но съ лодка не може да се пѣтува презъ морета и океани.

— Ние, като стигнемъ Бѣло море, ще намѣримъ нѣкой параходъ, ще кажемъ, че сме претърпѣли корабокрушение, и тѣ ще ни прибератъ.

— Работата е, кѣде ща намѣримъ пари? — казахъ азъ. Дълбоко се замислихме.

— И като си помисли човѣкъ, — мечтателно промѣлви Васката, — колко пари има заровени въ земята!... Ала знаешъ ли, кѣде сж?!

— Азъ знамъ, кѣде има пари, — внезапно заяви Петю — само че не сж много.

— Нищо! Кажи!

— При манастиритѣ. При всѣки манастиръ има по нѣкой голѣмъ изворъ. Казватъ му аязмо. Вжтре селянитѣ хвърлятъ пари за здраве. Миналата година, като ходихме съ вуйчо на единъ манастиръ, съ очитѣ си ги видѣхъ. Паритѣ де! Като погледнешъ въ аязмото — виждатъ се. Блещатъ като злато!...

На луди глави, като нашитѣ, малко имъ трѣбваше, за да се запалятъ. Още първия недѣленъ день ние се запѣтихме къмъ манастира, кѣдето Петю бѣ ходилъ съ вуйчо си.

Съ питане намѣрихме манастира, а вече безъ питане намѣрихме аязмото.

Поставихме си торбичкитѣ въ гжстата гора, позакусихме и се приготвихме за грабежъ.

Паритѣ се виждаха презъ прозрачната вода голѣми и блестящи.

— Добри пари сж! — радваше се Васката.

— Васка, братленце, тия сж манастирски пари. Грѣхота е!

— Не е грѣхота, — отговори Васката самоувѣрено. —